

Dag 251 – woensdag 4 september

Onze vriend is een beetje onrustig in de trein deze ochtend. Ik vrees dat hij op deze manier de mensen rondom zal storen. Ik krijg hem maar niet onder de treinzitjes. Enfin, ik krijg hem er wel onder maar ik kan hem er niet houden. We zitten vlak langs het gangpad en als een echte star gaat ie natuurlijk veel liever demonstratief daar liggen. Zodra we Gent zijn gepasseerd en iedereen neerzit, geef ik hem wel een *gedaan* na zijn *onder* en *stay*. Zonder aarzelen gaat hij midden in de gang liggen. Ik kijk even rond, zie dat hij niemand stoort en besluit hem daar te laten. Wanneer hij echter begint te stretchen en zijn rug te krabben op het tapijt en daarbij de benen van de omzittenden gebruikt als stretchpalen, grijp ik in. Niet profiteren hé mormeltje.

Ik neem Lagun vandaag wat vaker mee op sleeptouw door de gangen. Of beter gezegd zonder sleeptouw. Vandaag werken we voor ... speculaasjes! Sinds de nieuwe Raad in dienst is getreden maandag, zijn de koekjesvoorraden aan het koffiemachine precies wel beter aangevuld. Lagun doet het fantastisch en stapt de hele tijd voorbeeldig aan mijn voet mee. Natuurlijk kom ik nu niemand van de nieuwe bazen tegen. Dat zal pas zijn voor wanneer Lagun de puber in zich nog eens zal laten boven komen... ;-)

Ondanks de vele toertjes van vandaag heeft hij nog steeds zijn moeilijk middaguur. Half vier is zo zijn uur om wat lastig te beginnen doen en aandacht te vragen. Op elke manier die hij kan bedenken. Vandaag is het opspringen op mijn bureau. Eventjes kijkt hij me indringend aan na mijn duidelijke NON! En begint hij protestblafjes te produceren. Kleine rebel van me! Het is aandoenlijk en ik heb moeite om mijn gezicht in de plooi te houden maar we mogen nu niet al ons gezag verliezen natuurlijk... Lagun gaat gelukkig liggen voordat hij een glimlach op mijn snoet kan zien doorbreken. (Al twijfel ik natuurlijk niet dat hij perfect heeft aangevoeld dat vrouwtje het toch niet zo hard meende ;-).)

's Avonds mogen de drie viervoeters mee naar Sabine. Yana en Lagun moeten wel even geduld oefenen want we gaan eerst een positieve training met Darko filmen. Dat duurt ongeveer een uurtje en dan is het wissel. Yana en Lagun mogen samen in de tuin bij een tiental andere viervoeters. Yana weet even niet goed waar ze het heeft maar stormt dan recht op de vijver af. En ons platjasje twijfelt geen seconde uiteraard; plons en plons! En dan lekker komen afschudden aan onze benen en de ramen van Sabine. Sorry Sabine!

Ze spelen nog een uurtje naar hartenlust voordat we terug huiswaarts keren. Het is al goed donker en met alle werkzaamheden en omleidingen nemen we de overzet terug. Yana wordt wat zenuwachtig in de auto op de boot. Wellicht omdat ze al dat water ziet zonder erin te kunnen zwemmen! En Lagun laat zich wat aansteken natuurlijk. Gelukkig duurt het niet zo lang voordat we over zijn.

Dag 252 – donderdag 5 september

Ik heb mijn thuiswerkdagen deze week gewisseld want vandaag wordt alle personeel uitgenodigd in Brussel voor de voorstelling van de nieuwe Raad.

Spannend. Ik weet eigenlijk niet of de nieuwe Raadsleden al op de hoogte zijn van Laguns aanwezigheid...

's Ochtends in de trein is meneertje heel gedwee. We zitten bij een heuse kletskaus en Lagun is al even onder de indruk als ik van het aantal woorden dat die jongen per minuut kan voortbrengen.

Het is vandaag precies de dag van de vreemde geluiden. In de voormiddag passeert er een zwaar geladen kar door de gang en ons bureau davert er letterlijk van. De waakhond in Lagun schiet dan toch eens in actie. De kleine man veert recht uit zijn slaapje en begint te blaffen. Ik beslis om hem even te laten zien vanwaar het geluid komt en neem hem mee in de gang. Onverschrokken gaat hij het gevaarte achterna. Lagun is meteen gerustgesteld. Is het dat maar? Pfff... moest ik me daarvoor rechten...

Even later weerluiden de ons intussen bekende aankondigingspiepjes voor de brandalarmtest van de eerste donderdag van de maand. Lagun heeft het al een drietal keer meegemaakt en telkens had ik met snoepjes en spel gewerkt om hem leuk bezig te houden tegen dat het alarm in al zijn hevigheid losbarst maar ik denk niet dat het nog nodig zal zijn. En dat is het ook niet. Ook al is het een paar maanden geleden dat hij het alarm hoorde, het is hem niet de moeite om meer dan het tipje van zijn rechteroor op te tillen. ;-)

Om half elf is het dan zo ver: het volk stroomt toe om de nieuwe bazen te zien. We staan een beetje opeengepakt in een grote conferentiezaal en tegelijk toch in het zicht van de Raad vooraan. We worden getrakteerd op een leuke speech en Lagun is de hele tijd voorbeeldig. Pas op het einde wordt hij even afgeleid door een reflectie en ik zie de aanloop naar een blaf maar kan het ombuigen naar een kort gebrommel. Oef! De nieuwe Raadsleden hebben niks gemerkt. Pas helemaal op het einde, na een dik half uur speech, maakt Lagun duidelijk dat het genoeg is geweest voor hem door te beginnen stretchen. En dan vangt hij de blik van een duidelijk verbaasde nieuwe voorzitter... Neen, die was duidelijk niet op de hoogte van Laguns aanwezigheid op het werk. Maar hij lacht hartelijk in onze richting dus dat zit wel snor denk ik. Ik vermoed dat ik het binnenkort wel eens persoonlijk zal mogen gaan uitleggen. De voorzitter is immers ook meteen mijn rechtstreekse baas. Ik zal maar al wat kippenhartjes opsparen zodat Lagun op zijn opperste best is dan. ☺

's Middags gaan we een terrasje doen. Het is 32 graden buiten en we kruipen in de schaduw. Stoven! Gelukkig zit er ook een windje. Ons platjasje gaat helemaal plat.

In de trein huiswaarts is het nog erger. De raampjes staan open in de hoop iets van de drukkende hitte te kunnen afdoen maar tevergeefs lijkt me. Het enige resultaat is dat we ook nog eens een oorverdovend lawaai erbij krijgen. Ocharme ventje, wat doe ik je toch aan. Lagun ligt zwaar te hijgen op het tapijt in de middengang. Hij kan wel op het begrip rekenen van onze medereizigers die ook vinden dat ik hem nu niet onder mijn zitje hoef te manoeuvreren.

Het is bijna een afkoeling om in onze aircoloze auto te stappen...

Dag 253 – vrijdag 6 september

Vandaag werk ik dan wel thuis. En eigenlijk gelukkig maar. Voor Yana dan toch.

's Middags steek ik de woefkes buiten in de tuin om wat te kunnen kuisen binnen in huis. En net dan barst het onweer los natuurlijk. Ocharme. Darko zit verveeld onder de terrastafel naar binnen te staren, Yana duddert uit haar vachtje en Lagun... tja, water is water hé. Die heeft het best naar zijn zin in de regen. ;-)

Vanavond zijn we uitgenodigd voor een verjaardagsfeestje van een intussen 40-jarige. Ik kijk ernaar uit om te gaan en me nog even heel jong te voelen. (Morgen is het aan mij om een kaarsje bij te zetten...).

Omdat ik vandaag thuiswerk hebben we eerst nog wat tijd voor boodschapjes na het werk. Lagun mag nog eens mee naar de Colruyt. Benieuwd of hij nog vlot zal meestappen op de rolband. Ik pas dezelfde truc toe als vorige keer door zakken aan het handvat van de winkelkar te houden zodat Lagun niet echt ziet dat die band opnieuw op hem afkomt. Maar een hond lap je geen twee keer hetzelfde natuurlijk. Lagun gaat in de remmen zodra we aan de rolband komen. Veel spanning heb ik echter niet nodig om onze dappere vriend te overtuigen toch op het gevaarte te stappen. Mooi zo.

In de winkel zelf trekt hij behoorlijk hard aan de lijn. Ik zou de leiband aan de kar willen vastmaken maar ik heb zo 't gevoel dat dat niet zou goedkomen vandaag. ;-)

Voor de rest is hij wel fraai eigenlijk. Hij snuffelt bijzonder weinig en wacht overal heel geduldig. Aan de kassa geraken we aan de praat met een van de medewerkers van Colruyt en ze vertelt me dat het binnenkort makkelijker zal worden voor 'ons' omdat we dan met een lift naar boven zullen kunnen. Halleluja! Tegen dat Lagun vlot meestapt op de rolband, kunnen we de lift gebruiken. ;-)

De lieve dame lacht even en vraagt waarom ik nog nooit de band heb laten stil leggen. Eum... omdat ik niet wist dat dat kon eigenlijk... (en ook omdat ik niet graag andere mensen ophoud natuurlijk maar dat is achteraf gezien een dwaze reden uiteraard. Hoe moet iemand in een rolstoel of met een bange geleidehond het anders klaren?!) Ik wil het best wel even proberen bij het buitengaan. Maar natuurlijk beslist Lagun dan om heel netjes mee te stappen op het rollende ding alsof ie nooit anders heeft gedaan. ;-))

Dag 254 – zaterdag 7 september

Ik word vroeg wakker gemaakt na een late avond. En dat op mijn verjaardag. Zucht. Maar het is voor het goede doel. Ik heb vandaag gekozen voor een dagje Brugge. Lekker rondkuieren en Lagun mag mee. Dat op zich is al een tof cadeau eigenlijk. Op de koop toe krijg ik dan nog eens tegen alle voorspellingen in mooi weer en een super verrassing want in Brugge zitten mijn ouders me op te wachten op terras. Zij hadden eerder nochtans verstek gegeven. Ze wilden het duidelijk spannend houden. ☺ Lagun had het natuurlijk veel eerder gezien dan ik. Ik was me niets vermoedend gewoon aan het afvragen waarom het kleine grut nu eens geen 2 meter netjes wilde stappen zonder te trekken aan de lijn. Omdat hij oma en opa had gezien dus...

We doen een toertje op de markt maar dat wordt een kleine marteling. Voor mij dan toch. De prikkels zijn té overweldigend voor Lagun vandaag en ik krijg zijn aandacht niet. Vandaag ben ik ook niet echt gemotiveerd om constant te trainen natuurlijk, dat zal hij ook wel opgemerkt hebben. Na de markt gaan we ons installeren op een zonovergoten terrasje met een paar mojito's. Lagun is erg rustig. Yes, dit is het leven: genieten met de mensen (en viervoeter ☺) die je dierbaar zijn. Ook in het eethuisje waar we daarna onze innerlijke mens gaan versterken, is Lagun heel fraai. Een welkome afwisseling van zijn niet zo fraaie wandelingen tussendoor!

Op het menu voor de namiddag staat het chocolademuseum. Mmmmmmm! Het wordt weliswaar een heuse beproeving met moeder in de rolstoel en een flatje met een sterke neus.

Het is drukkend warm binnen, maar Lagun is flink. Zelfs in het filmzaaltje met een krakende houten vloer en veel passage, blijft hij flink naast me liggen. Enkel in het 'junglezaaltje' houd ik mijn hart vast; Lagun heeft nog van de hele dag geen behoefte gedaan, noch een kleine noch een grote (wellicht bij gebrek aan groen op onze tocht tot dusver) en de blaadjes die op de grond zijn geschilderd in dit zaaltje zouden hem wel eens op ideeën kunnen brengen...

In 't stad zelf kijkt hij flink zonder te blaffen naar de voorbijrijdende paarden.

Ik geef hem even af aan mijn ouders op terras terwijl ik de Fnac in duik. Wanneer ik terug kom, vind ik een halfdood flatje. Het enige teken van leven is een heel subtiele op-en-neer-beweging van zijn borstkas maar je moet al goed kijken om dat te zien. Zonder iets te zeggen ga ik bij hen op terras zitten en ogenblikkelijk zie ik dat neusje op en neer wippen. Vrouwtje is terug! Hoera! ☺ Mijn lieverd komt even dag zeggen alsof ik een eeuw ben weggeweest en gaat dan gerustgesteld voortsoezen.

Even later zetten we onze tocht door langs de winkelstraten terug naar de parkeergarage. Lagun trekt behoorlijk hard aan de lijn vandaag en ik ben niet voldoende gewapend om interessanter te zijn dan zijn omgeving. Snoepjes en lovende woorden hebben ook een houdbaarheidsdatum natuurlijk. Ze blijven niet de hele dag sterker dan al die stadse geurtjes.

Het is tijd om naar huis te gaan. Althans dat dacht ik. We nemen echter een alternatieve route, zogezegd om het kustverkeer op de E40 te vermijden maar stoppen onderweg op de parking van de Yeti in Eeklo. Huh? En oh! Daar staan mijn zus met haar vriend en hun vier kindjes! Mijn dagje zit er duidelijk nog niet op. En dat van Lagun ook niet want hij mag mee naar de bowling!

Voordat we in de ballen vliegen, gaan we eerst nog fondue eten. Ik zie nergens een bordje dat honden niet zijn toegestaan en neem Lagun zonder zijn jasje aan mee naar binnen. Niemand zegt iets en we installeren ons aan onze tafel. Pas na een dik kwartier komt de bazin me melden dat ik Lagun niet in het restaurantgedeelte mag houden. Ik moet hem even apart steken. Ik wijs haar erop dat Lagun een assistentiehond in opleiding is en even lijkt ze van haar stuk te zijn gebracht. Ik denk dat ze het niet goed kent en haal zijn pasje en frakje boven... Ok dan maar, zegt ze ietwat tegen haar zin. Vijf minuten later komt ze echter opnieuw terug: of we de hond dan toch niet op zijn minst onder de tafel kunnen houden want er komen nog mensen eten. Uiteindelijk zijn er twee tafels van de dertig gevuld geraakt die avond... En Lagun vond het best wel fijn onder de tafel met al die dikke kabels van de fonduepotten... gelukkig is hij het kabelbijten intussen eindelijk verleerd!

De hele avond wordt dolle pret én een goede oefening voor Lagun want hij gaat van het ene hand naar het andere en leert dat hij niet altijd bij mij hoeft te zijn en niet hoeft te panikeren wanneer ik even naar het toilet ga bijvoorbeeld.

Op de bowlingbaan zelf kickt zijn jachtinstinct weliswaar nog even in. Ik stel hem gauw even de bowlingbal voor zodat hij alle illusies over zijn tandjes erin zinken, kan laten varen. Het werkt eventjes. Maar wat zou ie toch graag nog steeds achter al die rollende ballen aan gaan!

We komen pas thuis rond twaalf uur. Het was een heel lang maar geweldig plezant dagje. En ik hoef het geen twee keer te vragen aan Lagun of hij zijn bench in wil. ;-)

Dag 255 – zondag 8 september

Uitslapen! Eindelijk. Geen wekkers. Op mijn leeftijd kan ik dat ook zo goed niet meer aan natuurlijk. ;-)
) Ik word nog net op tijd wakker om Lagun in te laden en naar de play buddies bij Christel te rijden.

Larka en Fenji wachten hem al op en Deus en Madou komen het grut vergezellen. Ik had niet gedacht dat er vandaag veel leven zou zitten in Lagun maar hij is blijkbaar snel gerecupereerd. Sneller dan vrouwtje. ;-)
Madou wordt zo stilletjes aan wel groter dan Lagun en mijn kleine man wordt opnieuw in de rol van onderdeurtje geduwd. Madou probeert op hem te rijden en Lagun zet het stevast op een lopen. Alsmar door die agility-buis. Wat is dat toch leuk!

Op de terugweg naar huis heb ik een platter dan plat platjasje in de auto bij me. Achterin de auto waar hij zit, komt er veel zon door en ik nodig hem uit op de passagierszetel naast me. Aarzelend komt hij naast me liggen. Mag ik écht vrouwtje? Ja vriendje, je mag echt. Dankbaar draait hij zich op een bolletje op de stoel in de schaduw en hij valt ogenblikkelijk in slaap.

Hij doet een ferm tukje en tegen dat hij Yana en Darko terug ziet is hij opnieuw in Olympische vorm. De drie musketiers mogen mee op bezoek bij oma en tante. Daar zit wel een nieuw hondje: een maltezer-mixke van 3 maanden jong. Voor zijn eigen veiligheid houden we Sky apart van mijn drie stormrammen. Sky zou voor Darko immers een heerlijk vieruurtje kunnen zijn en voor Yana en Lagun een haarballetje dat tussen hun tenen blijft plakken.

Sky gaat dus in de veranda en de rest van het gezelschap de tuin in. Alle partijen parkeren zich echter aan het raam waar ze elkaar kunnen zien. Sky houdt niet op met blaffen en Lagun ontdekt dat een vliegenraam toch niet zo stevig is als een deur en begint op het gaas in te beuken. Gaas eruit en deur dicht dus! Pas na een half uur verliest Lagun zijn interesse en gaat ie bij zijn vaste kameraden snuffelen in de tuin.

Dag 256 – maandag 9 september

Halleluja! Ik heb gevonden hoe ik Lagun kan leren deuren dichtdoen denk ik! Hoop ik... De 'duw' tegen mijn hand gaat al wonderwel goed maar ik slaag er niet in om Lagun ook een 'duw' te laten doen tegen een deur, zelfs niet wanneer ik mijn hand achter de deur houd. Aan zijn bench in het bureau zit echter een traliesdeurtje waar hij mijn hand kan door zien. Ik vraag hem een paar keer 'duw' met mijn hand tegen de achterkant van het deurtje en haal dan mijn hand steeds verder weg. Slechts 1 keer komt hij eerst achter het deurtje piepen om met zijn poot tegen mijn hand te duwen maar dan maakt hij plots de klik en doet hij het stevast goed! Joepie!

En we hebben nog meer successen vandaag: ook de oogjes uitkuisen en tandjes tonen gaat steeds beter!

Maar het kan natuurlijk niet allemaal goed nieuws zijn ook... op de terugweg naar het station kan ik niet stoppen op Laguns traditionele besoin-plaatsje. Daar ligt immers een berg oud en beschimmeld brood en een zak vuil van sluikestort en Lagun is te afgeleid. Iets vederop doet hij dan wel een plasje dus ik ben gerust. We stappen door. Of proberen dat toch. Het gaat erg moeizaam. Lagun heeft nada aandacht voor mij, sleurt me alle richtingen uit en begint plots nerveus speurgedrag te vertonen in de gang van het station. Ai, ik weet hoe laat het is! Tijd voor die grote boodschap! Ik zet het op een lopen en de kleine man lijkt te weten dat ik snel voor hem een beter plekje ga zoeken. Hij houdt het

op tot ik stil sta aan een uiteinde van het perron met niet zo veel mensen in de buurt. En wat ik daar krijg, is een gigantische berg! Het lijkt wel alsof er een Duitse dog zijn behoefte heeft gedaan! Het kan nog net in een zakje en onder de goedkeurende blikken van personen aan de overkant van het perron ruimen we het boeltje netjes op.

Ik krijg een rustig treinritje als beloning.

Dag 257 – dinsdag 10 september

Ik moet heel vroeg op vandaag want om half negen zal de eerste candidate voor gesprekken voor de job van contractuele vertaler in Brussel paraat staan. Het heeft de hele nacht hard geregend en ik heb Lagun even horen blaffen maar het is gelukkig bij twee blafjes gebleven. Kereltje heeft precies wel een ochtendhumeur wanneer ik hem om kwart voor zes wek.

Hij laat me duidelijk merken wat hij ervan vindt door ook op het perron in Landegem opnieuw een hoopje te leggen! Nochtans hadden we wel lang genoeg halt gehouden in de berm vlak voordat we de trap naar het perron boven nemen. Grrrrr. Hopelijk maakt hij hier nu geen gewoonte van.

De trein heeft wat vertraging vandaag. Hoe kan het ook anders? Als je eens ergens op tijd moet zijn... Gelukkig heb ik gezorgd voor een uurtje speling. Lagun wordt er alleszins nog ambetanter van dan ie al was. De wandeling van het perron naar het werk wordt ronduit hels. We doen er uiteindelijk een kwartier over in plaats van vijf minuten en het bloed komt vanonder mijn nagels. Ik voel me slecht. In al mijn frustratie omdat niks werkte (stoppen met wandelen wanneer hij aan de lijn trekt, van richting veranderen, doen kijken, aan de voet roepen, ...) heb ik een ruk gegeven aan de lijn en op Lagun geroepen. Mijn geduld was dan toch niet eindeloos... ik voel me er niet beter door natuurlijk. ☹ en geholpen heeft het ook niet. Lagun was er 'gelukkig' ook niet bijzonder van onder de indruk. Zuchtje. Dat belooft voor vandaag.

Om half negen klokslag zit ik met de andere twee examinatoren klaar in de vergaderzaal. Lagun heb ik vastgemaakt aan de tafel en heb ik een dekentje, een speeltje en een kom water gegeven. Hij gaat er meteen bij liggen slapen. Hij gunt de kandidaten die zich aan de andere kant van de tafel installeren zelfs geen blik waardig. De hele voormiddag slaapt hij aan een stuk door.

Over de middag laat ik hem even zijn behoefte doen in het BIPT-tuintje en doen we een trekspelletje en even later is het alweer tijd voor de volgende lading kandidaten. Lagun kent de routine intussen: vastgemaakt worden aan de tafel, gaan liggen en soezen. Oef.

De examenvoorzitster van Selor is onder de indruk maar ik waarschuw haar alvast voor Laguns moeilijke namiddaguurtje.

En alsof hij me heeft gehoord, begint Lagun omstreeks drieën te stretchen. O-ooo... we hebben nog 1 kandidaat te gaan. En ergens denk ik dat dat de enige kandidaat is die überhaupt zal gemerkt hebben dat er een hondje aanwezig was. Ik kan niet klagen. Lagun zorgt ook wel voor de grappige noot bij 't laatste interview wanneer hij met tafel en al bijna gaat lopen. Tja, de kandidaat kan maar voorbereid zijn voor moest hij bij ons mogen beginnen nietwaar. ;)

Ik vrees dat Lagun enorm in vorm zal zijn in de trein maar ook dat valt weer mee. Hij kruipt zelfs spontaan onder een zitje en slaapt de hele weg door. Pas in Gent wanneer het meeste volk afstapt

komt hij even piepen en verbaast hij onze burens: Dirk Frimout en zijn vrouw! Dat had ik nog niet opgemerkt zelfs. Mevrouw is geweldig onder de indruk alleszins dat zo een grote hond zich zo stil en onopgemerkt kan houden. Had ik nu maar een sponsorflyerke bij... ;-)